

Кінцевий результат професійної діяльності працівника правоохоронних залежить від того, наскільки уміло він контактує з громадянами, наскільки швидко і ефективно це робить. Уміння налаштувати людину на співпрацю, завоювати її довіру дозволяє встановити довірчі стосунки, отримати від неї оперативну значиму інформацію.

Придбання відповідних умінь і навиків необхідно задля встановлення контактів із різними категоріями громадян, і правильної поведінки в конфліктних ситуаціях. Ці знання й уміння можна використовувати як у службовій діяльності так і у повсякденній, на будь-яких рівнях спілкування.

Список використаних джерел

1. Етика працівників правоохоронних органів : підручник. – М : ЩИТ-М, 2004.
2. Андреева Г. М. Соціальна психологія / Г. М. Андреева. – М., 2000.
3. Юридична психологія : підручник / В. Г. Андросюк, Я. Ю. Кондратьєв, М. В. Костицький та ін. ; за заг. ред. Я. Ю. Кондратьєва. – Київ : Ін Юре, 1999. – 352 с.

Фтемова Анна Миколаївна, курсант
3 курсу Прикарпатського факультету
(м. Івано-Франківськ) НАВС
Науковий керівник: викладач кафедри
адміністративних та цивільно-правових
дисциплін Прикарпатського факультету
(м. Івано-Франківськ) НАВС, кандидат
юридичних наук ***Ваньчик Ю. А.***

ПРОФЕСІЙНА ПРАВОВА КУЛЬТУРА ПРАЦІВНИКІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

«Правова культура – це єдиний загальнолюдський соціальний феномен, який не схожий на інші види духовної культури. Правова культура відображає такий важливий елемент цивілізації, як регулювання суспільних відносин. В результаті у людей формується правосвідомість, у суспільстві складається режим законності, розвивається законодавство та вдосконалюється юридична практика. Як наслідок, розвивається

та стверджується право як соціальна цінність. Професор С. С. Алексєєв назвав правову культуру «юридичним багатством суспільства» [1, с. 71].

Правова культура поліцейських як окремої групи українського суспільства потребує детального дослідження через те, що оновлення правоохоронної системи України та видозміна органів державної влади відбуваються у світлі змін пріоритетів українського суспільства. Поліція в країні – це орган, який повинен забезпечувати та захищати права людей, підтримувати належний рівень правопорядку та публічної безпеки, тобто виконання правоохоронної функції є основою всієї його діяльності. Правова культура нової поліції України повинна стати рушійною силою для подолання пострадянського стереотипу правоохоронних органів, де останні вважалися здебільшого апаратом примусу та відстоювання інтересів держави. Поліція має стати апаратом суспільства, який проводить свою діяльність від імені держави, але лише в інтересах народу та для забезпечення таких принципів, як гуманізм, демократизм, законність і верховенство права.

Так, С. С. Сливка трактує це поняття як результат професійної діяльності працівника правоохоронних органів, розуміння та переконання в цінності правових явищ і норм, які гарантуються організацією праці в цих органах, інтелектом, мораллю, етикетом, психологічними та педагогічними вміннями працівника органів внутрішніх справ [2, с. 17]. Л. В. Смирнов роз'яснює поняття професійної культури правоохоронця як чітке знання, розуміння, позитивне ставлення та неухильне виконання права в процесі своєї професійної діяльності [3, с. 274].

Формування правової культури поліцейського починається із загального формування культури особистості. Фундаментальним фактором, що впливає на формування правової культури суспільства, є дієва система правових норм, які існують в суспільстві та забезпечуються державою, тобто право. Якщо трактувати правову культуру як систему цінностей у правовій сфері, варто звернути увагу на ефективну, дієву систему правил поведінки, що знайшли своє відображення в нормативно-правових актах України. Формування такої системи в державі повністю залежить від органів влади, які мають безпосереднє відношення до нормотворчої діяльності.

Звертаючись до теорії розмежування права та закону, яка виходить з того, що в процесі нормотворчої діяльності створюються нормативно-правові акти, але не право як об'єктивне соціальне явище, можна стверджувати, що право не виступає результатом державно-владної діяльності, натомість воно є формою суспільного розвитку, певним підсумком суспільно-історичного процесу. Прикладом такого підходу є діяльність держави у сфері прав і свобод людини та громадянина, за якої органи державної влади не створюють права і свободи, а лише гарантують, забезпечують їх за посередництвом норм позитивного права [4, с. 377].

Як висновок можна стверджувати, що особливостями формування правової культури поліцейських є: специфіка повсякденної службової діяльності (правозастосовної); плідна виховна робота як під час підготовки, так і на службі; величезна увага до поліцейських з боку громадськості; формування психологічної установки «суспільний інтерес має пріоритет над власним».

Список використаних джерел

1. Сурков К. В. Повышение правовой культуры среди юристов в судебных и правоохранительных органах России / К. В. Сурков // Право и безопасность. – 2011. – № 1 (38). – С. 71–73.
2. Сливка С. С. Професійна культура працівника міліції : монографія / С. С. Сливка. – Львів : Вільна Україна, 1995. – 95 с.
3. Теория государства и права : учеб. пособие : конспект лекций в схемах и определениях / под ред. Л. В. Смирнова. – М. : Книж. мир, 2004. – 309 с.
4. Нечипоренко А. Нормотворча діяльність у правовій державі [Електронний ресурс] / А. Нечипоренко // Публічне право. – 2012. – № 4 (8). – С. 375–381. – Режим доступу: <http://www.yourfuture.org.ua/ua/pb/2012/8/> Nechypurenko.pdf. – Назва з екрана.